

VICTORIA...!

Els electors de catalunya han donat al front d'ordre, mitjançant les urnes, la seva contesta a l'usurparció del poder que ostenta la Lliga. Cal anar, ara ràpidament i pel camí més recte a la conquesta dels òrgans de poder de la catalunya autònoma.

endavant, ciutadans, que la victòria total és nostra!

després del triomf

Tal com esperàvem i havíem previst, les esquerres colligades han obtingut la majoria en aquestes eleccions. Una majoria, clara, rotunda, sense paliatius possibles. El Poble català conscient com sempre del seu deure, ha votat el Front Popular d'Esquerres. Els desgraciats candidats del Front de Reial Ordre han vist tots els seus plans i tots els seus castells de cartes caure en els pregons avenços del menyspreu gràcies al buf poderós del Poble, cansat d'aguantar tants straperlos i straperlistes i tants cavernaris i Irurites. Malgrat tots els procediments de baixa llei emprats per les autoritats gestores, malgrat totes les coaccions i totes les felonies, malgrat tots els trucs legals, el Poble ha sabut desfer-se de tots ells. Que en prenguin bona nota els que creien, il·lusos, que amb el Poble pot jugar-s'hi; que en prenguin nota tots els indesitjables que volien convertir Catalunya en una immensa presó i en una immensa taula de joc. El Poble sap què vol i on va, i sols els imbècils poden creure que pot enganyar-se'l.

Però no n'hi ha prou amb la victòria. Cal que tota aquesta gent de les dretes no pugui portar a cap els seus propòsits reiteradament anunciats en la campanya electoral, de tancament de fàbriques i tallers i acomiadament d'obrers. Cal que no puguin exportar llurs capitals, i cal, sobretot, castigar durament, inexorablement, els qui ho intentin fent caure damunt d'ells tot el pes de la Llei i arribant fins on sigui necessari. Cal que no puguin fer valdre el seus milions aconseguits amb la suor de milers i milers d'obrers, per a fer campanyes contra les esquerres governants. Que no pugui tornar a passar el que ha vingut passant des del novembre del 1933 fins al febrer del 1936.

Que no pugui la reacció «cavernícola» i anti-obrera amordaçar el Poble, i cal també, sobretot, fer pagar el dany que han causat tots els eixampladors de bases de la República i altres enemics del règim. Cal fer-ho i estem fermament convençuts que es farà. Altra cosa seria defraudar el Poble. I un Poble com el nostre que té un concepte tan elevat dels seus deures i dels seus drets, no mereix ésser defraudat. Confitem en els nostres homes representatius. Ells no faran traïció al Poble. No trairan perquè això no poden fer-ho més que els mals patriotes i mal nascuts de la Lliga Catalana. (?)

F. J. ZAMORANO GESTER

UNITAT SINDICAL

Proletaris de tot el món: uniu-vos!
Heus ací la frase cèlebre que empen els comunistes i socialistes a tot drap. Però han intentat posar-la a la pràctica? En el terreny internacional és probable, però a Catalunya no. En lloc d'aguantar i recolzar l'única central sindical que encara que a alguns no els plagui té un prestigi, entre la classe obrera, se'n sortiren dient que amb els anarquistes no hi poden conviure. Despit inútil i nefast que els ha fet intentar a espalles del proletariat una pseudo-aliança obrera d'organitzacions fantasmes, els seus nuclis polítics i unes quantes organitzacions obreres reals. Es aquesta unitat sindical ia que predica la Internacional Sindical Roja? Tots els congressos i conferències de la I. S. R. propugnen per la unitat sindical, però mai una aliança de comitès, sinó una veritable unitat en la massa.

Alguns ens diran que per ells la Internacional Sindical Roja no té cap valor; altres que tenen el deure d'adaptar-se, a cada contrada, a les circumstàncies. Però les circumstàncies no aconsellen mai dividir la classe treballadora per després realitzar aliances; i molt menys dividir-la per a satisfer els interessos d'un o diversos grups determinats que amb un esperit morbós, amb una veritable proletarofàgia, pretenen que en lloc d'ésser ells els servidors del proletariat sigui el proletariat el seu servidor.

Es veritat, també, que els que dirigeixen i dirigeixen la Confederació, en el moment de produir-se el fet de la separació, han donat raó que aquest acte es realitzés i no han fet res per a aturar-lo. Els anarquistes no es recorden que la Confederació Nacional del Treball és, i consta així en els seus principis, un organisme apolític. Peiró, l'any 1925, escrivia: «Interessa, i en major grau als anarquistes, que la C. N. T. sigui, i sobretot que se sàpiga, un organisme purament econòmic de lluita de classe amb una tàctica de combat que li dona raó d'ésser». I, més avall, diu: «Si es vol que la Confederació respongui al fi per al qual fou creada, és del tot precís que visqui amb facilitats d'expansió i amb vistes que la seva trajectòria operi deixant un solc de fets positius molt diferent a aquesta estella inútil de tragèdia, dolor i llàgrimes. Si es vol que l'organització sigui una valor real per a la lluita de classes és necessari tant com lògic i just, que l'existència de la mateixa no estigui supeditada a les oscil·lacions dels irresponsables, ni amb l'equívoc revolucio-

nari que domina els inconscients, ni a tota aquesta acumulació d'irregularitats que han destruït el concepte de la vida col·lectiva per a deixar pas a les més odioses aberracions individualistes». (Aquestes ratlles són d'un dels homes a qui els treballadors i la mateixa Confederació deuen més favors; recordin, a més, els anarquistes, que Peiró l'any 1925 anava d'acord amb ells. Són avui encara d'un realisme i d'una oportunitat palpitant i punyent tots els defectes i tota l'obra de la F. A. I. Heu dit: «La Confederació som nosaltres!» però no heu tingut en compte que no éreu el proletariat. És possible que els comitès de la Confederació siguin vostres però no la base, i amb aquest divorci arrosseguem la Confederació a la mort i a la divisió i esclavització, en conseqüència, del proletariat.

No és que nosaltres volguem passar per organisme sense màcula. També hem comès errors; l'error principal nostre ha estat inhibir-nos, com a organisme estructurat, de les lluites obreres, cosa que avui repugna a la nostra consciència i que no s'adiu a les nostres doctrines d'abans i d'ara.

Encara hi som a temps! Es necessari, companys, tots, que fem marxa enrera. Recordem companys comunistes les paraules de Losovski en l'informe presentat en una sessió del Consell Central de la Internacional Sindical Roja: «La tàctica consisteix en no allunyar-nos de les masses que dirigim, ja que correntment ens allunyem d'elles i àdhuc són elles que van davant nostre, i això darrer és pitjor que si les avancem.» La massa, en aquest cas, és el poble de Catalunya i heu de fer tots un acte de contricció. Hem dirigit tal com vol la massa? No volem ésser sols nosaltres en la resposta.

Obrers de Catalunya, uniu-vos! Anarquistes, comunistes, socialistes, esquerrans, ajudeu la formació d'una sola central sindical: La Confederació Nacional del Treball. Una central sindical que tingui com a base els comitès d'empresa i les assemblees dels obrers en les empreses; com organització les federacions d'indústries.

Unitat sindical, no unió de sindicats. Aquesta és l'obra que hem de realitzar tots plegats. Nosaltres estem disposats a col·laborar en un comitè d'enllaç pe a realitzar aquesta obra. Comitè que hauria d'estar integrat per tots els grups i tendències que militen al sindicat. Es necessari que lluitem per la unitat. Visca la unitat sindical!

AGUSTINUS

LA CONTESTA DEL POBLE...

Fa solament unes hores que el poble de Catalunya, sobirà completament, ha donat als components del Front Real d'Ordre la contesta que es mereixien. D'una manera clara, categòrica que no deixa lloc a cap classe de dubte, s'ha definit i ha dit l'última paraula en la lluita que tenia entaulada, fa un any i mig, contra els seus enemics tradicionals; els lladres lerrouxistes, els assassins d'Astúries i els contrabandistes i defraudadors que usdefruïen les més altes magistratures de la Catalunya gestora.

La gesta del poble català en el dia d'ahir no cal que descrivim en detall. Tot Barcelona sap i tot Catalunya sabrà, els periòdics i diaris ho detallaran ben minuciosament, què el que ha fet el poble nacionalista i obrer ha estat una de les gestes més grandioses de la nostra història.

Malgrat les coaccions innombrables dels qui es diuen guardadors de l'ordre, malgrat les falsedats de la Lliga i els seus còmplices, Catalunya tota ha respost a la crida del Front Popular d'Esquerres, donant una victòria grandiosa, esclatant, a la candidatura nacionalista i obrera.

Ara, però, què hem guanyat, cal, tot seguit, anar a la reconquesta del que ens usurparen el dia 7 d'octubre cal anar a la reconquesta de la Generalitat, del parlament autònom, de tots els òrgans de poder de la Catalunya autònoma que avui està en mans dels cent vegades traïdors a Catalunya, la gent funesta de la Lliga Regionalista.

Cal anar, urgentment, a l'obertura de les presons i penals. Cal que els nostres germans empresonats surtin tot seguit dels seus llocs de càstig. Cal que se'ls torni a les seves famílies, mares, pares, germanes, esposes...

Cal exigir responsabilitats i no perdre temps. Que els assassins i traïdors, que els lladres i estafadors, tinguin el càstig que es mereixen. Així ho ha especificat ben clarament el poble de Catalunya i així cal que es faci.

ARA !!, òrgan de les joventuts d'Esquerra "Estat Català" ho demana amb tota l'energia necessària. Ho demana perquè sap que el poble ho vol i espera que els homes representatius que acaben de sortir elegits, sabran complir amb llur deure.

Les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA, units amb totes aquelles forces de Joventuts obreres i nacionalistes saberen, en la jornada del diumenge, interpretar el programa d'ESTAT CATALA

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un mes: 1 pesseta.
Tres mesos: 3 pessetes.